

Venjança d'Estat

Sis anys s'ha empassat per la cara Arnaldo Otegi a la presó, Otegi i els cinc del cas Bateragune. Convé recordar que Rafa Díez Usabiaga, un dels cinc del cas Bateragune, encara ha de complir més d'un any de condemna, ja que va ingressar més tard a la presó perquè li van permetre entrar més tard a complir la condemna, ja que va haver de cuidar de la seva mare.

Què va ser? Què significa Bateragune? L'esquerra *abertzale* política arriba, sobretot després de la ruptura de les converses de Loiola (PNB, PSE i esquerra *abertzale*) i de l'atemptat de la T4, a la conclusió que és urgent un canvi radical en l'estratègia que fins aquell moment portava ETA. La ruptura de la treva, i encara més amb el resultat dels dos morts com va succeir en l'atemptat de la T4 (30-12-2006), va ser un cop molt dur per als dirigents de l'esquerra *abertzale* que duïen anys en contacte amb el PSE (converses durant mesos entre Jesús Egiguren i Arnaldo Otegi) i PNB, per arribar a un acord polític que forçés ETA a deixar l'estratègia de la lluita armada.

Bateragune no va ser ni una tendència ni un corrent dins de l'esquerra *abertzale*. Bateragune és una necessitat imperiosa de canviar d'estratègia, i els cinc empresonats del cas Bateragune van ser els encarregats de preparar i motivar aquest debat que canviaria el que fins llavors havia estat imperant estratègia político-militar (combinació de la lluita política i armada), per l'estratègia únicament política, amb renúncia expressa a la pràctica armada. Bateragune era molt més que els cinc detinguts, era la majoria de la direcció i la militància de l'esquerra *abertzale*. Però la policia no podia detenir a tots, i al final van ser cinc condemnats; tres joves (Sonia Jacinto, Arkaitz Rodriguez i Miren Zabaleta) i els històrics Arnaldo Otegi i Rafa Dí-

MARTXELO
OTAMENDI

ez. No era gratuïta la presència de tres persones joves en el grup que impulsava aquell debat per al canvi de l'estratègia. Les noves generacions sempre més impetuoses que els més grans, no podien quedar despenjades en el procés, i per això era important la presència i participació activa de tres referents entre els militants joves.

L'Estat espanyol, els seus poders fàctics polítics, policials i judicials, sabia que el transatlàntic de l'esquerra *abertzale* feia temps que intentava fer la maniobra (ciavoga?) de canvi d'estratègia. Per què, doncs, calia castigar precisament aquells que estaven al lloc de comandament de la maniobra? No volien els poders fàctics la fi d'ETA? No, almenys, la fi unilateral d'ETA? El PP i, especialment, Aznar van ser molt crítics amb Rodríguez Zapatero per "donar oxigen a ETA promovent un procés de diàleg just quan més acorralats estaven". Aznar argumentava que el 2004 ETA estava prop de la humiliant derrota operativa, i que en compte de rematar ETA d'una per totes, Zapatero va optar per un final dialogat, "llançant-li una taula de salvació a ETA": Oslo, Ginebra, Loiola, Ginebra una altra vegada...

Si l'Estat (Govern, policia, Audiència Nacional) sabien que l'esquerra *abertzale* estava impulsant aquell canvi, amb la consegüent baralla amb aquells sectors

d'ETA que consideraven que encara es donaven les condicions per seguir amb la pràctica de la lluita armada, la decisió de detenir-los i empresonar-los no podrà ser justificada com un intent de bombardejar l'enfortiment d'ETA; perquè era la mateixa esquerra *abertzale* la que havia pres la decisió de convèncer ETA que abandonés la lluita armada. Hi deu haver agut alguna altra raó, i molt poderosa, per empresonar qui estava treballant per la fi d'ETA, des de l'interior de la mateixa esquerra *abertzale*. En altres països condecoren els que tenen aquesta actitud, per la seva aportació al final de la pràctica armada. En Espanya, a la presó.

A mi se m'acudeix la següent explicació. L'Estat, aquest ens que roman i perdura fent allò que li ve de gust per damunt del partit que hi haja al Govern, no podia permetre que l'esquerra *abertzale* sortís indemne apareixent com si fóra ella mateixa, i no l'Estat, qui hagués posat fi a ETA. Si ETA acabava per decisió pròpia, s'acabaven les detencions, els sumaris d'impuls polític (*Egin*, *Egunkaria*, Jarrai, Udaltzaintza, Mesa Nacional...), les tortures, detencions, presos... I si l'Estat no actuava contra l'esquerra *abertzale* política, aquesta continuaria al carrer en absoluta normalitat, exercint la seva tasca política, governant institucions importants, sense pagar un alt preu polític i personal "pel seu acompanyament intel·lectual a ETA". I perquè això no passara, s'endega una estratègia de criminalització de l'esquerra *abertzale* política; perquè, a través dels sumaris d'impuls polític una bona quantitat de dirigents de l'esquerra *abertzale* passen mitja dotzena d'anys de presó. Una espècie de "ara no pensareu que després dels 900 morts que han causat els vostres amics, vosaltres en sortireu com si no hagués passat res; us tancarem les Herriko Tabernak i molts

PER MOLTS SECTORS DURS DE
L'ESTAT, ÉS UNA FRUSTRACIÓ
QUE LA FI D'ETA NO HAJA
ESTAT PER LA VICTÒRIA
POLÍTICO-POLICIAL-JUDICIAL I
AMB HUMILIACIÓ POLÍTICA

de vosaltres anireu a la presó”.

Només així s'explica la venjança política que suposa tota la persecució judicial contra Arnaldo Otegi i altres molts dirigents anteriors i actuals de l'esquerra *abertzale*. Un sumari rere un altre, desenes de dirigents i responsables de l'esquerra *abertzale* passen per l'Audiència Nacional aquests últims anys.

Per a molts sectors durs de l'Estat, és una frustració que la fi d'ETA no haja estat motivada per la devastadora victòria político-policiaco-judicial, amb la seva consegüent humiliació política. Si ETA haguera estat derrotada per l'Estat, segons la meua humil opinió, l'esquerra *abertzale* no hauria estat objecte d'aquesta venjança d'Estat, no hauria estat assetjada amb tants sumaris d'impuls polític. No hauria estat necessari, ja que la derrota policial d'ETA hauria tingut unes conseqüències socio-polítiques tan greus per a l'esquerra *abertzale* que no hauria calgut recórrer a aquest tipus de anihilament político-judicial. Els dirigents de l'esquerra *abertzale*, conscients que la derrota operativa d'ETA no era res impossible, es van avançar i van canviar el pas. L'Estat mai no els ho va perdonar. Arnaldo Otegui i els quatre de Betaragune ho saben prou bé.

Director de Berria